

XX LAT CENTRUM NIEZALEŻNEGO ŻYCIA I AKTYWNEJ REHABILITACJI W CIECHOCINKU

Motto: „Niezależnym może być tylko ten, kto zrozumie filozofię niezależności, choćby tylko mógł poruszyć powiekami”

W Banku Informacji o Organizacjach Pozarządowych istnieje około 6 tysięcy nazw organizacji zajmujących się problemem osób z niepełnosprawnościami lub działających na rzecz tych osób. Prowadzą poradnie, wydają informatory, pomagają w uzyskiwaniu dopłat do leczenia, organizują sprzęt rehabilitacyjny, prowadzą usługi pielęgniarstwa, organizują turnusy rehabilitacyjne. Niektóre z organizacji specjalizują się w prowadzeniu specjalistycznych form rehabilitacyjnych, w tym obozów rehabilitacyjnych z promowaniem idei niezależności życiowej. Prekursorami wdrażania tej formy rehabilitacji wśród osób z niepełnosprawnościami byli instruktorzy, utworzonej na początku lat dziewięćdziesiątych - Grupy Aktywnej Rehabilitacji, która systemowo umożliwiała osiągnięcie wysokiego poziomu sprawności samoobsługowo lokomocyjnej. Nowatorski system Aktywnej Rehabilitacji wpłynął na przyspieszenie, a niejednokrotnie determinował efekt końcowy kompleksowej rewalidacji tej grupy osób z niepełnosprawnościami.

Kadrę Grupy Aktywnej Rehabilitacji stanowili instruktorzy - osoby z niepełnosprawnościami i osoby w pełni sprawne. Instruktorzy z niepełnosprawnościami to były zazwyczaj osoby, które w wyniku długotrwałej, ciężkiej pracy nad własną niesprawnością osiągnęły wysoki stopień samodzielności i uniezależnienia od osób innych w codziennym życiu. Z tej właśnie grupy wyłonili się polscy autorzy programu samopomocowego „Niezależne Życie” (Independent Living) - założyciele i kontynuatorzy działalności Stowarzyszenia Centrum Niezależnego Życia w Ciecho-

cinku. Z uwagi na duże zainteresowanie udziałem w programie zaistniała potrzeba powołania ośrodka stacjonarnego, zapewniającego ciągłość pracy przez cały rok. Postanowiono wówczas o wyszukaniu odpowiedniego obiektu w Ciechocinku - w uznanym uzdrowisku, posiadającym najlepsze predyspozycje do rehabilitacji osób z niepełnosprawnościami narządu ruchu. Po wielu miesiącach dyskusji i poszukiwań znaleziono najbardziej adekwatne miejsce dla tej działalności, któremu nadano nazwę Ośrodek Szkolenia Pourazowego i Wolontariatu.

Z inicjatywy założycieli Ośrodka obliczono, że 3-4 osoby każdego dnia ulegają wypadkom, których konsekwencją są urazy rdzenia kręgowego. Znaczna część z nich z powodu porażenia kończyn dolnych (paraplegii) lub porażenia kończyn górnych i dolnych (tetraplegii) pozostaje na wózkach do końca życia. Przeprowadzenie powyższej statystyki utwierdziło ich w przekonaniu o celowości powołania niezależnego ośrodka, w którym uczono by „samopomocy” jako jednego z etapów do osiągnięcia „niezależności życiowej”. Ośrodek Szkolenia Pourazowego i Wolontariatu (Sajgon) zapoczątkował swoją działalność samopomocową 20 lat temu, równocześnie z chwilą podjęcia jego remontu i modernizacji. Pierwsze Obozy Aktywnej Rehabilitacji odbywały się w trakcie wykonywania różnych robót budowlanych, dzięki odpowiedniej organizacji zajęcia rewalidacyjne i prace budowlane nie kolidowały ze sobą. Po zakończeniu prac remontowych i modernizacyjnych podjęto się organizacji kolejnych obozów AR oraz innych form usprawniania,